

Megsebzett szabadság

I. Farkasok nemzetsége

finep ●
selection

BENINA

B E N I N A

Megsebzett szabadság

Farkasok nemzetsége I.

*Negrának,
amiért olyan régóta,
csöndes kitartással vártad a befejezést!*

Köszönetnyilvánítás

Legőszintébb köszönetem Negrának, amiért fogta a kezem, mielőtt elsodort volna az ár.

Köszönöm Páromnak hitetlen türelmét, és a sok-sok Aranyhajat, Vukot, szánkózást, kirándulást az utolsó oldalig! Köszönöm a Manóimnak, hogy kivárták a mega-„végre-vége-tortát”!

Köszönet illeti egyetlen, igaz, valós és hamisítatlan Kishúgomat, amiért újra velem van – fájdalmas sebeimet ismered, ahogy az összes mosolyálarcomat, melyekkel elfedem ezeket. Köszönöm, hogy újra vagy nekem!

Köszönöm egyetlen Barátnőmnek, Emesének, amiért mindig a legmegfelelőbb időben emlékeztet, hogy van, akinek igazán számítok.

Mosolygós köszönet jár Bip-Bip Gyöngyinek a „nagy marék puszákért”, melyek mindig jókedvre derítettek. Köszönet Blankának, aki tudásával erősítette a történet hitelességét, és sosem panaszkodott, pedig éjszakába nyúlóan zaklattam soha el nem fogyó kérdéseimmel.

Köszönet jár Horváth Évinek, amiért kitartó és nagyszerű kezem voltál – a szénrajzaimat nyomtatottra cserélted.

Tiszteletteljes köszönet Katona Ildikónak, a Könyvmolyképző Kiadó vezetőjének, amiért esélyt adott ennek a legkevésbé fantasy stílusú regényemnek. És köszönöm Varga Beának, hogy az utolsó

utáni pillanatban elvállalta a szerkesztést, és szó szerint lázasan dolgozott a sorokon!

Természetesen köszönet jár a csöndesen, háttérben dolgozóknak a Kiadónál, Füleki Eszter, Kiss Laci, Kozma Marcsi, Szabó Szilvi; illetve a Casanovináknak, akik továbbra is ősmagyar virtussal óvják a könyveimet az online kalózoaktól. Sosem feledkezem meg rólatok!

Végül pedig köszönöm Elek Bencének, hogy két hódítás között időt szánt rám, és útba igazított, ha épp eltévedtem az ősi labirintusban. És köszönöm az Arvisurádat!

Kedves Olvasó!

Első gondolatommal köszönöm Nektek!

Köszönöm, hogy a kezetekben tartjátok ezt a könyvet, mely oly sokat jelent számomra! Köszönöm az erőt, melyet nyújtottatok nekem akár online, akár egy személyes találkozás alkalmával, mert ez az erő volt, ami mankóként segített végig a lapokon. Rokon lelkek vagytok: én élvezem, amit és ahogy leírok, minden sorát átélem a történetnek, és csak egy rokon lélek képes mindezt hasonló intenzitással végigolvasni.

Ez a könyv a lelkem egy darabja! Hiszem, hogy Nálatok biztos helyen lesz!

Másrészt:

Bizonyítékot tartasz a kezekben ezzel a könyvvel. Bizonyíték arra, hogy őszintén és kitartóan hinned kell! (Hogy miben, azt a lelked meg-súgja.) Bizonyíték arra, hogy a történelmi romantika éppolyan élvezhető, mint bármely más témáról szóló könyv. Bizonyíték, hogy egy ősmagyar harcosba még inkább bele lehet bolondulni, mint egy féldémon fiúba.

Lapozz tovább, és merülj el egy világban, ami talán éppen így létezett! Talán nem... Beismerem, gyakran igazítottam a hivatalos adatokat a saját szám íze szerint. Úgy hiszem, olyan kevés – és ami van, az rettentő módon szélsőséges – információ került elő őseinknek erről a korszakáról, hogy ezeket az apróbb kisiklásaimat, remélem, elnézitek nekem. Talán éppen ezek a hiányosságok okozzák a kor varázsát.

Akkoriban az emberek bármit megtehettek szabadon, és nem kellett semmi mással szembenézniük, mint a nyers következményekkel. A szélsőséges vélemények közül kiszűrtem azokat, melyek negatív véleménnyel voltak öseinkről. Hiszem, hogy tiszteletet parancsoló lovas nép volt a miénk, akik tiszta szívvel léptek Pannónia földjére, és bámulatos hűséggel viseltettek a nemzet, valamint a család irányában.

Fordíts hátat a hétköznapi szürkeségnek, kalandozz a Farkasaimmal, és engedd, hogy a Megsebzett szabadság elcsábítson oldalról oldalra!

Vágtázz a szenvedély hullámain, légy hű az elveidhez (a hitedhez), és remélem, mire a könyv végére érsz, felfedezed magadban az ősi virtust!

Egész picit...

Csak annyira, hogy kíváncsi legyél mindenki történetére.

Davalt megismered, mire az utolsó laphoz érsz. A többiek várnak Rád:

Zombor, Ernakh, Hanga, Hunor

Őszintén kívánok kellemes kapcsolódást:

Benina

A fejezetek elején lévő idézetek
Wass Albert: *Té és a világ* című művéből lettek kiválogatva.
Felhasznált irodalom:
Paál Zoltán – Vérrel pecsételve, 348. Arvisura,
Kristó Gyula – Az Augsburgi csata

Tiltott kalandozás

*„Valamennyi embernek ugyanaz a célja, mint Neked:
emberi módon akar élni.”*

Wass Albert

955. április – Bajorország

FLAVIA SZÁRNYRA KELT A VÁRATLANUL FELTÁMADT SZÉLLEL. Testetlennek, könnyűnek érezte magát, ahogy elsuhant a számára ismerős táj fölött. Tudta, hogy álmodik, már oly sokszor megesett vele. Míg az apja élt, jövendőelő álmoknak nevezte az ilyeneket. Bizonyos mértékig a lány igazat adott neki, mivel álmai általában megvalósultak. Flavia kíváncsian tárta szét a karját, és engedte a szellőnek, hogy irányítsa áttetsző testét az éjszakában.

A telihold ragyogó fénye megvilágította a vidéket. Beszűrődött a völgyben elterülő kis falu legelrejtettebb utcáiba, kéklő félhomálylyal borítva az éjszakát. Bajorország máskor zöldellő dombjait fakó,

szürke takaró fedte, mely lucskos volt a vastag hóréteg hirtelen olvadása miatt.

Az egyre sűrűbben gomolygó felhők bekúsztak a hold elé, elhomályosítva élénken kéklő fényét. A kis település lépcsőzetesen terült el a völgyben, és a távolból is tisztán kivehető volt, hogy a domb tején koronaként magasodó kőtorony köré épült. A védelmi gyűrűről már messziről látszott az elhanyagoltság. Az omladozó falak és az egyetlen épen maradt torony szinte csábította a támadókat.

Flavia szomorúan állapította meg, hogy a bajor otthonok rogyantak, piszkosak voltak, a sárban úszó utakat törmelék borította, és az éjjeliedények tartalmának szaga áthatóan terjengett a levegőben. Régebben minden más volt. Tisztaság és egészség sugárzott a kis településről, de a háború mindent megváltoztatott.

Távoli, fenyegető morajlás rázta meg a vidéket, és a már teljesen eltakart hold fényét az egyre sűrűbben felvillanó villámlások helyettesítették. Flavia megborzongott, ahogy áttetsző testével keresztül-szelte az egyik sötét felhőt.

A várral szemközti dombon egy lovas körvonalait rajzolta körbe a következő villámlás. Flaviának valamiért ismerősnek tűnt a férfi. Messziről is látszott széles, izmos, kissé zömök termete. Derekat körbeölelte fegyveröve, melynek egyik oldalára felerősítette a felhúzott íját tartó tegezt, a másik oldalra a nyílvevőket rejtő tegezt, oldalán pedig szablya csüngött ütközetre készen. A férfi kihúzta tegezéből az íját és határozottan megmarkolta, míg másik kezével keményen tartotta lovának kantárszárát.

Flaviát közelebb sodorta a szél, így megfigyelhette, ahogy a férfi apró, mélyen ülő bogárszemével a környéket fürkészte, miközben ingerülten pödört egyet hosszúra nőtt bajuszán. Éles pillantásával minden mozgásra, rezdülésre odafigyelt, mintha csak a vidék változását

nézte volna. Gondolatainak ritmusát a lova is megérezhette. Idegesen fészkelődött, izgatottan lépegetett gazdája alatt, így figyelmeztette őt az indulásra.

Ekkor a férfi váratlanul Flavia kék szemébe nézett. A lány megborzongott az ürességtől, mely a tekintetéből áradt. A harcos nyomában halál és szenvedés járt.

Flaviát egy újabb szélroham távolabb sodorta, és egy villanást követően megint a faluja fölött lebegett. Minden lángokban állt; az utcákat halottak és a fölöttük gyászoló családtagok sírása töltötte be.

Magyar nyílvesző hasította ketté a látomást, és Flavia verejtéktől átnedvesedett hálóingben tért magához. Döbbenet szorította össze a mellkasát. Minden ízében reszketve kelt ki az ágyból, hogy riadóztassa a várban élőket. Nem tudta, mikor éri őket a támadás, csak abban volt biztos, hogy nincs sok idejük.

A vezér mögött, a nagy lombú tölgyfa alatt egy idősebb harcos elégedetlenül megcsóválta a fejét. Vazul arcára barázdákat rajzolt az idő vasfoga, haját néhol fehérre tépte az évek során megélt fájdalom. Rosszallás ült szürke szemében, vékony szája elégedetlen vonallá keskenyedett, ahogy unokaöccsét, Balmazt figyelte. Helytelenítette, hogy a vezérük távollétében portyáznak, mégsem tehetett ellene semmit.

Vazul elszoruló torokkal idézte fel egyetlen testvérének, Balmaz apjának, Botondnak a halálát. Botond után ő, Vazul lett a Farkasok vezére, azonban felesége, Emese váratlan halálát követően képtelen volt ellátni ezt a tisztségét. Konstantinápolyba vonult, ahonnan évek múltán tért vissza. Csak ekkor szembesült a ténnyel, hogy Balmaz

helyett – aki jog szerint következett volna a vezérek sorában –, Bulcsú közbenjárásával, Daval lett a Farkasok nemzetségének feje.

Bulcsú tette érthető volt, mivel Daval köztudottan tisztaszívű, kemény harcos hírében állt, míg Balmazból hiányzott egy nemes vonás, mely nélkülözhetetlen a jó vezetőből: a józan kegyelem.

Évek teltek el, de Balmaz keserű gyűlölete nem apadt, inkább egészen elharapózott. Vazul néha komolyan tartott attól, hogy uno-kaöccse valami ostobaságot csinál. Mindenki tisztában volt azzal, hogy Balmazt illette volna a nemzetségfői tisztség. Bulcsú megtagadta tőle, ennek ellenére azonban mindig támogatta az előrehaladását. Hogy kiköszörülje a tisztség megöröklése során Balmaz büszkeségén esett csorbát, gyakorta szemet hunyt az engedetlensége felett. Daval nemzetségfő lett, Vazul visszatért, Balmaz pedig tovább gyűlölködött, és kihasználta a horka védőszárnyait, hogy kedve szerint élhessen Daval vezérsége alatt.

Vazul rosszat sejtve figyelte, ahogy Balmaz mélyen belélegezte a környék nedves levegőjét. A maroknyi magyar csapat tudta, hogy hatalmas vihar lesz, mégis itt voltak. Vazul a gyanútlan falusiakra gondolt. Lenézte a völgyben élőket, a kultúrájukat, öltözködésüket, és az életmódjukat; mégis úgy érezte, kegyetlenség volna Balmazt rájuk szabadítani.

Balmaz úgy vélte, hogy a falusiak rejtegetnek valamit előlük. Ezzel a hírrrel tért vissza az egyik őrjárat után. Mivel Daval épp elhagyta a szállást, Balmaz néhány embert maga köré gyűjtött, hogy becserkészek a vélt kincseket. Ezek a férfiak inkább Balmazhoz voltak hűek – vagy azért, mert úgy vélték, őt illetné a vezéri titulus, vagy azért, mert nagyobb harcosnak tartották Davalnál, akit elgyengített a kegyelem.

Vazul intézkedett, hogy fia mindenképp értesüljön a be nem tervezett támadásról, és ragaszkodott portyában való részvételéhez.

Nem látott más kiutat, miként vegye elejét egy nagyobb veszedelemnek.

Vazul tudta, hogy Balmaz tilosban jár – Daval nem fogja bő lére ereszteni a dicséretet, ha rájön, hogy engedélye nélkül hívta portyázni a harcosait. A társaik nem tudhatták, de Vazul pontosan látta, milyen betegesen kéjes örömet okoz Balmaznak, hogy unokafivére távollétében azt csinál, ami neki tetszik. Ebben a percben nem számított neki semmi, csak a közelgő csata, és nem érdekelt, mi lesz, ha Daval visszatér. Vazul emiatt tehetetlenül követte Balmazt.

A mellette álló almásderesen a férfi idegesen megmoccant. Vazul sajnálkozó pillantást vetett rá, mire a másik felkapta a fejét, és a tekintetük találkozott. Ugyanolyan sűrű szemek voltak, Vazul mintha tükörbe nézett volna.

Az idős harcos bosszúsan félrenézett.

Vazulnak öt gyermeke volt, drága Emeséje öt egészséges utóddal ajándékozta meg őt. Keserű büszkeség töltötte el, ha arra gondolt, hogy mind az öt gyermekének éppen olyan makacs vér folyik az ereiben, mint viking ősöknek anyai ágon. Megboldogult Emeséjének egyik nagypaja viking volt, és gyakran hirtelen elgondolásból cselekedett.

Hunor abban a pillanatban felült a lovára, ahogy tudomást szerzett az apja szándékáról, miszerint elkíséri a portyára Balmazt. Ketten többet tehetnek, mintha egyedül menne...

Az első esőcseppek csöndes koppanással landoltak a mögötte álló harcosok könnyű bőr mellvértjein. A szél egyre erőszakosabban fúj, szinte nekirontott a férfiaknak. Tépázta a ruhájukat, belekapaszzkodott a hajukba, mintha el akarta volna őket tántorítani attól, amire készültek. Az eső az arcukba vágott, minden cseppjével, mintha ezernyi tüvel szurkálta volna őket.

A harcosok nem viseltek mást, csak egyszerű vászoninget és bőrpáncélt, fejfedő sem volt mindenki fején, azonban elmaradhatatlan tartozéknak számított a fegyverzet és az övre rögzített bőrtarsoly. A szél süvítését észre sem vették, harcedzeten tűrték. Rezzenéstelelül, feszülten figyelték jelenlegi vezérüket. Lovaik, mintha összenőttek volna gazdáikkal, növekvő izgatottsággal várták az indulást.

A vihar éppen a tetőfokára hágott, amikor Balmaz felemelte a kezét. Vazul beszédes pillantást váltott a fiával, akin látszott, hogy még mindig dühös. Tehetetlenül figyelték, ahogy Balmaz int a csapatnak. Ekkor a háta mögül éktelen ordítás hangzott fel, mely egybeolvadt a mennydörgéssel.

Finom lábmozdulattal elindították a lovakat, és egyre erősödő morajlásukkal harcra keltek az égi háború hangjaival.

Vazul csöndes beletörődéssel vágázott társai után. Először alig tudta elhinni, hogy Balmaz mindössze tíz emberrel támad, azt azonban be kellett látnia, hogy a település apró és védtelen volt. Olyannyira kívül esett Bajorország szívéből, hogy nem is számítottak ezen a részen komolyabb ellenállásra.

A csapat beérte az első házakat, és lerohanták a zaj miatt megzavarodott, rémülten menekülő embereket. Néhány bátrabb lakos fegyverrel védekezett, vagy éppen a keze ügyébe akadt szerszámokkal a támadóknak rontott. Az egyik romos vályogépület ajtajában egy nő hisztérikusan sikoltozott, mint aki képtelen feldolgozni a látványt – kétségbeesve nézte férje testét, akit épp az imént talált fejbe az egyik örült lovas harci baltája.

Vazul szánakozva nézte a nőt. Pontosan átérezte a halálfélelmét. Bulcsú és a német császár tízéves békeszerződése már csak emlék volt; mindkét fél megszegte, és ez nyílt gyilkolást jelentett. Vazul jobban örült volna, ha vérontás nélkül foglalják el ezt a települést is. Amikor

új területet akartak meghódítani, mindig üzentek a település vezetőjének. Ha megfelelő módon és mennyiségben megajándékozta őket, abban a tudatban élhetett tovább, hogy a magyarok megóvják az otthonát minden veszedelemtől, akár saját maguktól is. A legtöbb nemes méltányolta az ajánlatot és engedett a kényszeres adónak.

Balmazzal azonban ez lehetetlennek tűnt. A férfi hosszú, kecses nyílveszője keresztüldöfte a következő háznál a kovács szívét. Balmaz arca rezzenéstelen volt. A kovács felesége őrjöngve rontott neki a magyarnak, de Balmaz arrébb lökte a zokogó asszonyt, majd végigjárta a házakat, és akit életben talált, mindenkit lenyilazott.

Kiáltások hallatszottak mindenfelé, mintha figyelmeztetés, káromlás, rettegés lett volna, pedig csupán egyetlen szót ismételtek:

– Magyarok! A magyarok!

A fájdalommal teli hangokat hatalmas dörgés nyomta el, melyet egy villám követett azonnal. Bevilágította a tönkretett otthonot, és felhívta Balmaz figyelmét a nyomorúságosan kicsi várra, melynek tornyában egy őr kiabált befelé.

Balmaz hosszú bajusza alatt mosolygott. Bogárszemeivel hunyorított, és már emelte is íját. Kifeszítette, célzott, majd egy könnyed rándulással útjára indította a vesszőt. Az őr egy szempillantással később már halott volt, és a teste tehetetlen szalmabábként zuhant le a toronyból. A vár falain belülről éles sikolyok hallatszottak.

Vazul látta, ahogy Balmaz elégedetten int az embereinek, azok pedig kérdés nélkül követtek a dombra. Az elégedettségtől az idősebb férfinak felfordult a gyomra, de továbbra sem tehetett semmit. Hiába volt ő a Nemzetség fejének az apja, a horka pártfogása nagyobb hatalmat biztosított.

A település lángokban állt, a rémület és a gyász hangjai elnyomták az éjszaka csendjét. Az utcán és a házak udvarában sebesültek, vagy

holtak heverték. Az eső úgy ömlött, mintha dézsából öntötték volna, pillanatok alatt bőrig áztak.

– Menjetek hátulról! – Balmaz parancsára ketten azonnal elindultak.

Vazul megállt, éppen szemben Balmazzal, mert tudta, hogy csak így hívhatja fel magára a figyelmét. Szürke szeme vádlón elsötétedt, ahogy unokaöccsét figyelte.

– Vazul? – figyelmeztette Hunor az apját. Hangjába aggodalom vegyült.

Vazul egy percig farkasszemet nézett Balmaz kihívó tekintetével, de végül engedett fia néma rábeszélésének. Elindult a hátsó udvar felé, Balmaz pedig elégedetten horkantott, mielőtt belépett volna a főbejáraton.

– Minek avatkoztál közbe? – róttá meg fiát Vazul, miközben a hátsó udvarrészt felé tartottak.

A fiatalabb férfi menet közben beletúrt hosszú, gesztenyebarna hajába, mely az eső miatt csapzottan omlott az arcába.

– Mégis mit akartál, apám?

Hunor szemei éppoly haragszürkén csillogtak, mint az öregé. Csaknem egy fejjel magasabb volt az apjánál. Vazul üstökébe már jócskán gyűltek ezüstös szálak, míg Hunor gesztenyebarna hajában az egészen sötét, szinte fekete tincsek keveredtek a világos, szőke hajszálakkal.

– Nem helyes, amit tettünk, Hunor! Daval nem helyeselné. Más-hogy csinálta volna... Vérontás nélkül – mormolta az öreg, a fejét csóválva.

A sáros talajon biztos léptekkel mentek a vár oldala mellett. A gyakori villámlás fényében még időben észrevették, hogy egy lovas távolodik az éjszakában. Hunor kifeszítette az íját, a magasba irányította,

majd gondolkodás nélkül egy hirtelen rántással elengedte a húrt. A nyílvevő kecses ívben emelkedett, majd célzottan zuhanni kezdett, és egyenesen a szökevény bal vállába fúródott. Vazul látta, ahogy a lovas összerándul, majd rádől a lovára; az állat eszméletlen terhével a hátán is fáradhatatlanul vágta tovább.

Hunor vállat vont, biztos volt benne, hogy a lovas meghalt, vagy meg fog néhány órán belül a vérvesztés miatt. Tétovázás nélkül lépett be a várba, és egy szempillantással később már eltűnt a folyosóban.

Vazul hasonló hévvel indult utána, de a következő pillanatban mozgást érzékelt a szeme sarkában. Megtorpant és odanézett, de első pillantásra nem látott semmit. Villámlássorozat világította meg a hátsó udvart, ahol egy megtépázott bokor árvalkodott, kicsivel arrébb pedig egy hasznavehetetlen szekér, mely előtt egy öszvér várakozott. Szerencsétlen várlakók bizonyára azon akartak menekülni.

Vazul megdörzsölte simára borotvált állát, azonban hiába próbálta, nem tudta magát rávenni, hogy továbbinduljon. Az ösztöne azt súgta, hogy nem csak az a gyáva féreg volt a hátsó udvarban, akinek sikerült néhány lólépésnyit menekülni.

Flavia lélegzet-visszafojtva figyelte a magyar férfit a bokorból. Már majdnem sikerült megszökniük, nagyon kevesen múltott. Gara, a fekete bőrű szolgálója olyan szorosán markolta a kezét, hogy csontjainak épségét veszélyeztette. A negyvenes évei derekán járó nő vékony teste remegett, talán a félelemtől, talán a hideg esőtől, vagy éppen a haragtól, mindenesetre Flaviának összeszorult a szíve, hogy ilyen állapotban kellett látnia őt.

Ha a mostohafivére, Kajdon, nemesebben viselkedett volna, már mind biztonságos távolságban lehetnének ettől az örülettől. Kajdon azonban soha sem a nemeslelkűségéről volt híres. Mielőtt a várat elérte volna az ellenség, Flaviát magával akarta hurcolni, Gara sorsa azonban nem érdekelte. Megragadta mostohahúga karját, de Flavia olyan nem várt erővel tépte ki magát a szorításából, hogy a lendület miatt elejtette kivont kardját. A fegyver csöndes puffanással landolt a közeli bokorban, Kajdon pedig elképedten nézett mostohahúgára.

– Ostoba! – sziszegte Flavia arcába, amikor végre tudatosult benne, hogy a lány nem hagyja hátra hű szolgáját.

Flavia mélységesen megdöbbsent, amikor végül Kajdon megfordította a lovát, és keményen a vékonyába rúgott. Örületes tempóra sarkallta szegény, megvénült jószágot, mely már egyébként is megszolgált a maga idejét.

– El kellett volna menned velem, amíg megtehetted! – róttá meg Gara, miután Kajdon magukra hagyta őket.

A magyarok hangja már egészen közélről hallatszott, amikor a szolgálónő sebtében egy zsákruhát húzott keresztül Flavia fején, és úgy igazította, hogy az alatta lévő elegánsabb anyag ne látszódjon. Válaszolni már nem volt ideje, mert Gara tenyere a szájára tapadt, és belökte a bokorba, hogy mindketten takarva legyenek a két harcos éles szeme előtt.

A fiatalabb harcos a magasba emelte az íját, és egyetlen lövéssel leterítette a menekülő Kajdont. Flavia rémülten rezzent össze, és minden igyekezetével azon volt, hogy a torkából feltörő sikoltást magába fojtassa.

Fellélegzett, amikor a fiatalabb harcos dolga végeztével bevonult a várba. Megkönnyebbülése azonban szalmaláng életű volt. Az idősebb férfi épp akkor indult el, amikor Gara lehajolt Kajdon kardjáért

a földre. Talán a mozdulatot, vagy az árnyat látta meg az öreg, mindenestre megtorpant, és feszülten fürkészte a sötétséget maga előtt.

Flaviának úgy tűnt, hogy a harcos vakon próbál tájékozódni. Nem látott semmit, de mintha megérezte volna a jelenlétüket. Gara mindkét kezét a kard markolatára szorította, amikor a harcos elindult feléjük. Flavia egyre növekvő rémülettel várakozott és figyelt. Csak egy hosszú, vékony pengéjű tőr volt a derekára erősítve. Nem tudott harcolni. Olyan jól semmiképp, hogy akár némi esélye legyen egy ekkora termetű férfival szemben, mégis elszántan húzta elő a törét.

A harcos hunyorított, és a következő villámlás fényénél előrenyújtotta szablyáját, hogy félretolja a bokor őket takaró gallyát. Gara ekkor döntött úgy, hogy ideje cselekedni.

– Az ég óvjon minket! – suttogta remegő hangon, majd kirontott a bokorból.

Flavia a legszívesebben világgá szaladt volna, és csodálta Gara bátorságát. Nem hagyhatta magára, ezért abban a pillanatban, ahogy a szolgáló a felbukkanásával sikeresen összezavarta a magyart, ő is előrontott a sötétségből. Gara hozzáértő mozdulatokkal támadta a meglepett harcost, és Flavia akkor próbálta megsebezni a férfit, amikor látta, hogy szolgálójának fogtán van az ereje.

A következő pillanatban úgy tűnt, a magyar leküzdte a megdöbbenés okozta bénultságot, mert Flaviát egy könnyed mozdulattal a sárba lökte, Garát pedig keményen megragadta, és ököllel halántékra ütötte. Az asszony eldőlt, mint egy krumpliszszák, és nem mozdult többé.

Flavia merő sár volt, a földről ragacsosan tápázkodott fel, miközben megrettenve nézte, ahogy a barbár leüti Garát. Sikoltva nekiugrott a magyarnak, és egy hirtelen mozdulattal előrelendítette a törét.

A harcos önelégült vigyora az arcára fagyott, ahogy a vékony penge átvágta az inget, és a bőrét is, oldalának azon a pontján, amelyet nem fedett a bőrpáncélja.

A vágás nyomán azonnal kiserkent a vére. A magyar harcos a fájdalomtól magához tért, és már valóban dühbe gurult.

– Most már aztán elég! – morogta fenyegetően.

Flavia harcolni akart utolsó lélegzetéig. Megpróbált elsiklani a férfi karja elől, azonban a harcos megragadta a csuklóját, és ugyanazzal a mozdulattal kicsavarta kezéből a fegyvert. Flavia ekkor körömmel esett neki, megpróbálta kikaparni a szemét.

Végül a férfi megunt a hadakozását. Megragadta sáros hajánál fogva, és betaszigálta az oldalajtón, mely a konyhából egyenesen a nagyterembe vezetett. Flavia nem adta fel, rúgott, karmolt, harapott, bármit megtett, hogy kiszabaduljon a szorításból, de hiába. A harcos vasmarokkal tartotta, és csak akkor engedte el, mikor beértek a terem közepén álló, vacsorával megterített asztalhoz.

Flavia elvesztette az egyensúlyát, amikor az öreg harcos taszított rajta egyet. Valakinek a lába elé esett, és amikor felnézett, elakadó lélegzettel tudatosult benne az álmából már ismert férfi, és annak halott bogárszeme.

A vezér az asztal mellett állt, és kíváncsian figyelte őket. Kérdő tekintetére az öreg harcos magyarázattal szolgált:

– Kár lenne megölni! Még hasznunkra lehet.

Flavia örült a sárrétegnek az arcán. Félt, nem lenne képes leplezni, hogy érti, amit beszélnek. Gara férje magyar volt, míg idejekorán el nem hunyt. A szolgáló ezért tudott bánni a karddal, és Flavia ezért értette meg ezeknek a férfiaknak a szavait.

A vezér kétkedve nézett az öregre, majd szemtelen nyíltsággal vette szemügyre Flavia csatagos külsejét.

– Hasznunkra? Mihez akarsz kezdeni vele, Vazul? Kölyök ez. –
Hangja maró gúny volt.

Flavia összezavarodva nézett hol az egyik, hol a másik harcosra. Hisz ezek még egymást sem tisztelik. Ki kell jutnia valahogy, mert inkább meghal, mintsem fogoly legyen... vagy bármi más. Gara pontosan elmagyarázta, mi vár azokra a nőkre, akik az ellenség fogóságába kerülnek. Flavia bár nemesnek született, a folyamatos háborúskodás, és néhány személyes, kellemetlen inzultus Kajdonnal arra kényszerítette, hogy megtanulja megvédeni magát.

Körülnézett, és döbbenten állapította meg, hogy alig több, mint egy tucat harcos döntötte romba az otthonát. Szerencsére kellően figyelmetlenek voltak, és a bejárati ajtót szabadon hagyták. Szíve a torkában dobogott – tudta, talán vissza nem térő lehetőség ez a számára.

Hirtelen felugrott, és rohanni kezdett az ajtó felé. Senki nem moccant, mintha nem is izgatná őket ő, vagy a szánalmas szökési kísérlete. Már úgy érezte, övé a győzelem, mikor éles fájdalom hasított a lábába, rántást érzett, és elvágódott a kemény talajon. Döbbenet fordult hátra, és rémületen, elkerekedett szemmel figyelte a bokájára tekeredett fekete anyagot.

A magyar férfi egy ostorral láncolta magához.

Légszomj kerülgette, szeme előtt a rémület színes karikái táncoltak. Őt még soha, senki meg sem pofozta, mindig gyöngéden bántak vele.

Szédelgett, mikor felállították, hányinger kerülgette, de minden erejét összeszedve próbált talpon maradni. Nem engedhette, hogy meglássák, mekkora fájdalmat okoztak.

Nem tetszett neki a harcos tekintete, undorodva megborzongott tőle. Amikor a férfi közelebb lépett, megpróbálta megütni, de hátulról lefogták a karját.

Nem adta fel, és arcon köpte a vezért. A férfi egy másodpercig meglepetten szemlélte, majd egy gyors mozdulattal halántékon ütötte az öklével, mire Flavia előtt elsötétült a világ.

Vazul szájalommal telve figyelte, ahogy a nő ájultan terült el a padlón.

– Igazán nem értem, mit akarsz ezzel, Vazul. Mi hasznát vehetnének egy örült, vad néembernek? – szólalt meg Balmaz, majd gúnyosan hozzátette: – Vagy talán magadnak szeretnéd?

Vazul nem tudta, mit feleljen. Ostobaság megvédeni ezt a bajor nőt, mégis erős kényszert érzett, hogy megóvja az életét. Volt valami bájos dac a lányban, ami Emesére emlékeztette.

Mélyet sóhajtott, és megpödrölte bajuszát.

– Ugyan már, Balmaz! Vén vagyok már az efféle gyerekekhez, hiszen a lányommal lehet egyidős.

– Valóban – felelte elgondolkodva Balmaz, majd pillantása az öreg vérvő oldalára esett. Hitetlenkedve vonta fel a szemöldökét.

– Ez a kákabélű művelte veled? Valóban vénülsz, ha már egy lánygyerek is képes sebet ejteni rajtad.

– Ketten voltak – védekezett komoran Vazul.

Mintegy végszóra Hunor lépett a terembe, erős szorításával satuban tartotta az ébenbőrű nő karját, aki félájultan is szabadulni próbált. Vékony volt, és magasabb, mint az eszméletlenül heverő lány. Kis melleit egyszerű szabású, fekete ruha takarta, egzotikus, szabályos arca most eltorzult a haragtól.

Balmaz szeme felcsillant, ahogy meglátta a nőt, aki mindaddig vadmacskaként küzdött, míg észre nem vette a másik sorstársát a földön heverve, mozdulatlanul.

– Na, ez már jobban kedvemre való! – szólalt meg Balmaz.

Közelebb lépett a harcos teremtéshez, aki erre megpróbált a szemé közé köpni, de hiába. A vezér már számított rá, és visszakézből pofon vágta, amitől ha nem is adta meg magát, de kicsit lehiggadt. Mellkasa hangosan zihált, de már nem próbált szabadulni. A hangja még csak nem is reszketett, mikor megszólalt.

– Kérem, hadd nézzem meg az úrnőmet!

– Az úrnőd? – kérdezte Balmaz, majd mielőtt választ kaphatott volna, Vazul szólalt meg.

– Mennünk kellene! Hamarosan pirkad, és a táborba kell érnünk, még mielőtt...

– Tudom! – szakította félbe Balmaz ingerülten, de a szemét továbbra sem vette le a fekete nőről. – Őket magunkkal visszük!

A kijelentésre mindenki döbbenetesen nézett rá, de inkább nem szóltak semmit. Végül is egész szép zsákmányt találtak a vár egyik termében. Kit érdekel, ha két rabszolgát visznek magukkal? Senkit.

– Hagyjuk itt őket! – jegyezte meg Vazul, miközben a többiek kísértáltak a lovakhoz.

Balmaz egy pillanatra sem nézett rá, figyelmét lekötötte a fekete bőrű nő, aki továbbra is rezzenéstelenül tűrte vizslató pillantását.

– Nem te szabad meg, hogy mit tehetünk meg és mit nem! – mondta félvállról, de az öreget nem tudta lerázni.

– De te sem! Daval nem fog örülni, ha...

– De ő nincs itt! – mennydörögte a férfi, majd sarkon fordult, és magára hagyta az öreget.

Vazul keserű dühvel követte. Már sajnálta, hogy megállt a bokornál, és vesztére harcba keveredett ezzel a két szerencsétlennel. Amikor a fiatalabb megsebezte, akkor már tudta, mindenképp magyarázatot kell adnia Balmaznak, hogy miért késlekedett.

Amikor kiért a várból, látta, amint Hunor szó nélkül engedelmeskedett Balmaz parancsának, és az eszméletlen, sáros lányt magához emelte az almásderesére. Vazul is felült saját ménjére, onnan figyelte, ahogy unokaöccse durván megragadta a sötét bőrű nő karját.

Vazul arra számított, hogy a nő hadakozni fog, vagy legalábbis védekezni, de úgy látszott, nem hagyná az úrnőjét magára; igazán fontos neki a lány. Balmaz felszállt a lóra, majd felrántotta maga elé a nőt. Magához szorította annak vékony testét, és nem vette észre, hogy ölelésétől a nő hányingerrel küszködött.

– Indulás! – kiáltotta.

Az emberek mögé gyűltek, és elindultak pontosan azon az úton, amerről jöttek. Hunor elől maradt, de Vazul utolsóként hagyta el a vérengzés helyszínét.

Maguk mögött hagyták a sebesülteket, halottakat, özvegyeket, árvákat és a domb tetején álló várat, mely már teljesen lakatlan volt. Magányossága még nyomasztóbbá tette a völgy pusztulását, miközben a tíz lovas elvágatott, mintha mi sem történt volna.

Barbár magyarok!

„Ne hidd, hogy csúnya a világ...”

Wass Albert

955. február – Pannónia

KÉT NAPPAL KÉSŐBB, a hajnal első sugaraival értek Pannónia területére. A Danubius folyó mentén haladtak; Vazul konstantinápolyi ismeretei alapján ugyan nem tudta honnan ered, de a vége a Fekete-tengerbe ömlött. Amikor magyar területre értek, az összes harcos egy emberként lélegzett fel. Szótlanul galoppoztak egymás mellett a hatalmas síkság közepe felé. A csalóka nyugalomban a lovasok szeme falta a látványt, és Vazul tudta, hogy hiába követnek rossz vezért, mégis a vérüket áldoznák ezért a földért.

Abban azonban egészen biztos volt, hogy Balmaz gondolatai nem errefelé kalandoztak, hanem inkább az előtte ülő nő felé, aki minden érintésére összerázkódott. Annnyira látványosan undorodott a

férfitől, és mégsem vette észre, mennyire feltűzeli a viselkedésével. Vazul őszintén szánta a nőt, de nem tehetett érte semmit. Ha nyíltan kiáll egy rabszolgáért, azzal magára vonná nemcsak Balmaz, de Daval haragját is. Ezt pedig nem kockáztatta.

Hamarosan feltűntek az első jurták. Vazul a meleg otthont, a pilanatnyi békét látta a gyepűn, de sejtette, hogy a két fogoly a tulajdon végzetét. Ahogy haladtak előre, Vazul fájdalommal minden egyes lépéssel növekedett. Próbált nem gondolni a sebére, és inkább azt figyelte, ahogy a fekete nő hátrafordult. Látta, az asszony feszült vonásai megenyhülnek, amikor észrevette, hogy úrnője magához tért, és a halántékán pirosuló horzsolástól eltekintve sértetlen.

Vazul meglepve vette észre, hogy a nő mégis sajnálkozva jártatta végig kisasszonykáján sötét tekintetét. Próbálta az asszony szemével nézni a csatakos alakot Hunor mögött. Már-már neveltségesen megfeszült, annyira igyekezett hozzá sem érni a harcoshoz. Máskor bizonyára kifogástalan külsővel jelenhetett meg, most azonban merő mocsok volt, haja pedig sáros csimbókokban lógott. Még a színét sem lehetett rendesen kivenni, nemes vonásai – már ha voltak – eltűntek a pizokrétég alatt. Ormótlan zsákruhát viselt, ami takarta az alakját, és valós ruházatát. Vazul nem volt biztos benne, hogy bármit is elfedne az a ruha, a lány túlságosan fiatalnak és fiúsnak látszott.

A fekete nő visszafordult a nyeregben, mire Balmaz, mintha csak erre várt volna, megmarkolta apró mellét. A nő felháborodva taszította félre a férfi kezét, és meg sem próbálta leküzdeni a viszolygását, amikor az beleröhögött a fülébe.

Ahogy az első jurtához közeledtek, Ajtony, Balmaz leghűségesebb embere, odaszólt vezérének.

– Balmaz!

– Látom – intette le ellenségesen Balmaz a fiút.

Vazul komoran követte pillantásukat, miközben egyik kezét a sebére szorította.

Ahogy előrenézett, a jurtánál egy hatalmas, fekete szőrű lovat pillantott meg. Daval harci ménje prüszkölt fáradtan a bejárat mellett, testéből párolgott a hő. Látszott, hogy hajszolva tette meg az idefelé vezető utat. A lovat Bíborban Született Konstantin császár ajándékozta Davalnak a megbecsülése jeléül, amiért hű alázattal szolgálta a horkát, Bulcsút. Vazul másik fia, Zombor is vele tartott akkor, így ő is kapott egy hasonlóan nagy termetű lovat. Daval ménje hollófeke volt, sörénye vadul lógott a szemébe, tartásából áradt a büszkeség. Fújtatott, mintha az ördög csatlósa lenne, és lehelete gomolygó párafelhőt hagyott maga után a levegőben.

A jurta ajtaja váratlanul megmozdult, és Vazul megkönnyebbülésére maga Daval lépett ki rajta. Vazul látta, ahogy a két bajor nő szeme csodálkozva, félelemmel telve elkerekedik. Tökéletesen megértette a meglepettségüket, hiszen Daval, fivéreihez hasonlóan, megörökölte viking nagyapja gigászi méreteit. Magyarok közt is a legnagyobbak voltak.

Egyszerű, díszítésmentes, fehér inget viselt, ami leért a térdéig. Fodrozódó ingujját ezüstsínű csuklópánt rögzítette, barbár külseje ellenére elegáns megjelenést kölcsönözve. Sötét nadrágot hordott, és egy keskeny, veretes bőrvet, melyről díszes, apró tarsoly és egy kés lógott le, a kifeszített íjtartó tegez mellett. A másik oldalán egy szablya volt a derekára rögzítve, valamint egy nyílvevesszőtartó tegez.

– A fene vinné el! – káromkodott Balmaz.

Vazul önelégült arccal közelebb léptette lovát, majd halkán megszólalt:

– Most majd elmondhatod neki, hogy ki a vezér, és ki parancsol!

Az öreg hangjából áradt a gúny, és legnagyobb bosszúságára nem sikerült palástolnia, mennyire megviselte az utazás. Homlokán a hideg ellenére is verejték gyöngyözött, karját az oldala mellett tartotta, mintha odaragadt volna. Balmaz végignézett rajta, és Vazul tudta, hogy észreveszi a bőrpáncélja alól terjedő vörös foltot.

– Én nem fecsegnék a helyedben, mert még híre megy, hogy egy kölyök bánt el veled!

Vazulnak nem volt ideje válaszolni, mert időközben odaértek Daval jurtajához. A vezér karba tett kézzel állt előttük, arca markáns volt, ezt még a rövid, barna szakála ellenére is meg lehetett állapítani. Vazul sosem értette, miért hagyta meg magán fia a szakállt, és miért nem borotválta le, ahogy a legtöbben.

Futólag a rabszolgára pillantott, akinek arcán megdermedt már a sárréteg, és nem látszott belőle más, csak két, hatalmasra tágult szeme. Vazul nem tudta biztosan megállapítani, hogy a rémület vagy a csodálkozás miatt, mindenesetre megértette a lányt. A fia semmit sem tett, mégis áradt belőle a fenyegetés.

Daval tekintete a lányra villant. Csupán egy hosszú másodperc volt, míg a férfi viharszínű szeme felmérte, haragosan felvillant, majd továbbrebbent. Szótlanul figyelte, ahogy Balmaz leszállt a lováról – segíteni akart a fekete nőnek is, aki előtte ült, de az ellökte magától a kezét, és könnyedén lecsúszott a talajra. Daval elégedetten látta, ahogy Balmaz fogcsikorgatva tűri a megaláztatást.

– Daval! – fordult hozzá Balmaz kihívóan. – Nem számítottunk rá, hogy ilyen hamar viszontlátunk.

– Azt látom – felelte gúnyosan Daval, de nem figyelt a férfirra.

Fürkészőn figyelte, ahogy a fekete bőrű nő odalépett Hunor lovához, és lesegítette a hatalmas állatról a másik szerencsétlent. Óvatosan, mintha törékeny porcelán lenne magához ölelte, majd egymásba kapaszkodva arrébb húzódtak. Daval látta rajtuk, hogy közel állnak egymáshoz, és szánta őket, amiért éppen Balmaz kezei közé kerültek. Más emberével megbeszélhette volna, hogy eressze vissza a nőket, de tudta, Balmaz nem fog engedni.

– Hol hagyta a *varjad*? – Balmaz gúnyos érdeklődése kizökken-tette Davalt az elmélkedésből.

– Csak vigyázz, nehogy az a *varjú* egyszer kivájjja a szemed!

Mintegy figyelmeztetésképpen éles rikoltás hasított a környék csendjébe. Daval elégedetten konstataálta, hogy többen összerezzen-nek sólyma éles hangjára. Feltűnt neki, hogy a színes bőrű nő meg sem rezzent, viszont a mellette álló, alacsonyabb, sáros alak riadtan rándult össze, majd fejét felemelve keresni kezdte a hang forrását.

Daval nem tudta volna megmondani, hogy mi volt ebben a merő kosz lányban, ami megragadta a figyelmét, de azon kapta magát, hogy semmi kedve elfordítani a tekintetét. Lehetetlen érzés kerítette hatalmába, és rá akart jönni, mit talált a lányban vonzónak. Talán a szemét, mely szinte világított mocsoktól fekete arcán.

A lány teljesen belefeledkezett a fölöttük köröző sólyom látvá-nyába. Daval futó pillantást vetett a madarára, mely a tartóoszlop-ba vájva éles karmait a jurta tetején megpihent. Az állat lenyűgöző, fekete szemével komolyan tekintett le rájuk, a nap sugarai megcsil-lantak gesztenyebarna foltokkal tarkított sötétbarna tollazatán. Fen-séges állat volt, és Daval tudta, hogy ő éppen annyira a madár rabja, mint fordítva.

Daval föleszmélt a hirtelen beállt csöndre. Biztos volt benne, hogy Balmaz valamire választ várt, azonban úgy döntött, unokatestvére

még örülhet, hogy nem állította belé a szablyáját, ahogy eredetileg tervezte, ezért nyugodtan figyelmen kívül hagyhatja őt.

Válasz helyett az apjához fordult, aki úgy nézett ki, mintha háromszor annyi bort ivott volna, mint amennyivel egyébként könnyedén elbírt.

– Mi történt? – kérdezte az öreget.

Vazul zavartan megköszöri a torkát, de aztán összeszedte magát, és pár szóval összefoglalta az elmúlt néhány nap eseményeit.

– ...aztán a másik valahogy megsebesített. Rossz helyen szúrt meg, mert nem akar elállni a vérzés.

Daval bólintott, majd utasította Balmaz embereit, hogy kísérjék el a táltoshoz az öreget, aztán térjenek haza saját jurájukba. Majd később beszélget el velük arról, mi is történt a bajor faluban. A harcosok megvárták, míg Balmaz beleegyezően bólintott, csak ezután poroszkáltak el a síkság felé a folyótól egyre távolodva. Daval önelégült ostobaságnak tartotta, hogy Balmaz egyetlen emberét sem hagyta meg maga mellett. Sőt, amikor Ajtony láthatóan maradni akart, Balmaz türelmetlenül intett neki, hogy távozzon.

Vazulon látszott, mennyire kelletlenül követi a társait, és Daval tisztában volt vele, hogy az elkülönítés miatt még lesz egy szócsatája az apjával. Bár ő volt a nemzetségfő, apja tanácsait és tanításait mindig szem előtt tartotta, és tudta, az öreg nem kedveli, ha tehetetlennek nézik.

Daval egy darabig figyelte, ahogy a csapat távolodik, közben pedig próbált úrrá lenni az indulatain. Harag tombolt benne, úgy érezte, szétfeszíti belülről. Emberek életét kockáztatni fölöslegesen, egy olyan területért, melynek sem a horka, sem a nemzet nem látta kifejezett hasznát, teljességgel Balmazra vallott.

Hirtelen úgy érezte, mintha figyelnék, bizsergett a tarkója. Megfordult, és a pillantása találkozott a sárkupacos lány jégkék szemével. A lány megrettent tőle, amikor ránézett, és ez tovább böszítette.

Nyersen odaszólt az öccsének.

– Hunor! Hozd be őket!

Hunor engedelmesen bólintott, majd elszántan a két nőhöz lépett. Ha ellenkezni merészeltek volna, Daval tudta, hogy öccse ott helyben végez velük. A nők azonban nem hadakoztak, egymásba kapaszkodva követték a két vezért a jurtába, Hunorral szorosán a nyomukban.

Ahogy beléptek, szinte mellbe vágta őket a meleg. Davalt kivételesen nem érdekelte az otthona. Alkalmat sem adott Balmaznak a védekezésre. Ahogy a férfi belépett, nekirontott. Fél kézzel megmarkolta Balmaz torkát, majd nekilökte a falnak. Tudta, hogy a jurtának nem árt ezzel, hiszen az utolsó nemezig ő maga rakta össze.

Balmaz felböszülve támadni akart, de mielőtt megtehetette volna, egy kés hideg pengéjét érezte a torkán. Daval kihasználta, hogy több mint egy fejjel magasodott a másik fölé.

Amikor megszólalt, a hangja fenyegetően mély volt:

– Az engedélyem nélkül hívtad portyázni az embereimet, ráadásul két kémet is hoztál a táborba! Csak egyetlen okot mondj, miért kellene életben hagynom téged?

Balmaz megfeszítette magát. Daval tisztán látta, mennyire boszszantja, hogy megalázzák, de remélte, hogy Balmaz ezúttal rádöbben: olyan határokat feszegetett, melyeknél a horka sem áll mögötte.

– Azt a területet foglaltam el, amit előbb-utóbb te is megtámadtál volna! – hozta fel mentségéül.

Daval szorítása erősödött, Balmaz arcszíne pedig kezdett hamuszürkévé halványulni.

– Lassú vagy, és a foglyok lelassítottak. Az embereim előtted tértek vissza, és jelentették, hogy csak fosztogattál, embereket raboltál. Semmi értelme nem volt! – Hirtelen elengedte a férfit, aki köhögve próbált levegőhöz jutni. – A büntetésedről később. Most menj!

Nyilvánvaló elbocsátás volt, Balmaz azonban nem moccant. A torkát markolászta, miközben továbbra is sípólva szedte a levegőt. Daval elfordult tőle Hunorral akart szót váltani, amikor feltűnt neki, hogy a másik férfi még mindig a jurtájában van.

Gúnyosan fordult felé.

– Van még valami? – kérdezte, holott pontosan tudta, mire megy ki a tétovázása.

Balmaz egy pillanatig hezitált, Daval sejtette, valószínűleg azon, merje-e tovább feszíteni a húrt. Végül a józan eszén felülkerekedett a vágy, amit érzett valamelyik szerencsétlen foglya iránt.

– Velük mi lesz?

Daval csodálkozva ráncolta a szemöldökét.

– Követelőzni mersz az elkövetett hibád után?

Balmaz pillantása elbizonytalanodott, de Daval őszinte sajnálatára megmakacsolta magát.

– Legalább a feketét hadd vigyem – próbálkozott tovább, és lát szott, hogy a legszívesebben már úton lenne a saját sátra felé.

Daval megvetően végigmérte először őt, majd a foglyait. Tudta, hogy ha nem enged ennek a kérésének, akkor később a horka őt is kérdőre vonja, még ha nem is lesz az ínyére.

– Innen mindkettő annak tűnik – jegyezte meg, mire hallotta az egyik nő felháborodott horkantását. Daval vállat vont, de nem állta meg, hogy gúnyosan hozzátegye. – Rendben. Az egyiket viheted, a

másikat pedig elfogadom ajándékként, hogy enyhítsd a haragomat.

A két nő szorosán egymásba kapaszkodva sugdolózni kezdett – túl halkán, hogy Daval megértse őket, de ahhoz elég hangosan, hogy megállapítsa, egyikük határozottabban szólt, míg a másik jóval halkabban, talán épp a félelem miatt.

Legalább az egyiket megmentette... Talán vissza tudja küldeni a saját otthonába, de a másikért nem tehetett semmit. Ő már Balmazé lett.

Hunor lépett hozzá, Balmaznak hátat fordítva; széles vállával kizárta a férfit a társalgásukból. Daval próbált nem mogorván nézni öccsére, akit láthatóan büntudat gyötört, amiért egyáltalán részt vett a rajtaütésben.

– Sajnálom, testvér! – mormolta Hunor olyan halkán, hogy a jurtában tartózkodók legfeljebb mormogásnak hallották, a szavak értelme elveszett a jurta közepén ropogó tűz sercegése mellett.

– Hogy engedhettétek?

– Mit tehattünk volna? Kötözzük azt a marhát a sátrába? Te is tudod, hogy Balmaznak nem lehet parancsolni. A saját embereit hívta.

– És Vazul?

– Önként jelentkezett. Remélte, hogy enyhíthet valamit az ottaniak sorsán.

– A magáén láthatóan nem tudott – szúrta közbe Daval, és bár tudta, hogy nem kellene minden felelősséget Hunorra zúdítani, mégsem volt képes a haragját visszafogni. Keserűség itatta át szavait.

– Vigyázhattál volna rá...

– Próbáltam – bólintott őszinte sajnálkozással Hunor. – Elejét vettem, hogy harcra hívja Balmazt, aztán magára hagytam egy üres udvaron. Azt hittem, mögöttem van...

Daval hallgatta Hunor beszámolóját, és lassan kezdett minden a helyére kerülni. Balmaz ostoba erőfitogtatása, Vazul magányos hősködése, és a két szerencsétlen sorsa... Ennél kedvezőtlenebbül már nem is alakulhattak volna a dolgok.

Amikor elment, hogy Bulcsúval egyeztessen időpontokat és helyszíneket, Botar, a táltosuk azzal indította útjára, hogy a csillagok változásokat ígérnek. Remélte, hogy az öreg pozitív változásokra gondolt, a csatározások végére, vagy a magyarok visszavonhatatlan győzelmére, de semmiképp nem egy kis falu nyomorba döntésére, és két rabszolga érkezésére.

Daval valami megmagyarázhatatlan feszültséget érzett, és akaratlanul is figyelni kezdte a nőket, akik a jurta oldalához tapadva ácsorogtak. Úgy látta, cseppet sem féltek, sőt, kifejezetten elszántnak tűntek. Mintha forgatnának valamit a fejükben. A sáros lány világoskék szeme idegesen ugrált a tűz és barátnője között, és amikor az a ruhájának zsebébe süllyesztette vékony kezét, Daval azonnal tudta, hogy készülnek valamire.

Mielőtt megmozdulhatott volna, a nő kirántotta a kezét a zsebéből, és beleszórt egy marék port a tűzbe. Szikrázva csaptak magasra a lángok, aztán a sáros valamit Hunor felé hajította, majd sarkon fordult és kirohant a sátorból. Daval elhűlve nézett utánuk. Hunort a fején találták el, és szédelegve térdre rogyott.

A lovak ideges nyerítésére hirtelen magához tért, de mire kiért a jurtából, az egyik nő a fenyves irányába vágatott hollófekete csődőrével, a másik pedig a gyepű felé menekült Hunor almásderesével.

– Az istenre! – kiáltotta Balmaz, és őrjöngve nézett a távolodó alakok után.

Gyorsan felpattant ménjére, és üldözőbe vette a Hunor lován menekülő nőket.

Daval addigra már elérte a fenyvest. Az ámulat és a harag keverékével vágta a saját lova után. Őrült harag tombolt benne, és bosszantotta, hogy sérült öccsét ott kellett hagynia. Úgy tűnt, csak egy karcolás lett a homlokán, mégis ahogy összeesett, Davalt halálra rémítette.

Amíg üldözte, rájött, hogy a sáros lány kötötte el a lovát. Megdöbbsentette már maga az is, hogy hűséges lova a hátára engedett egy idegent, az pedig, hogy ilyen sokáig engedelmeskedett az irányításának, egyenesen ámulatba ejtette. Vihar egyemberes ló volt, senkit nem tűrt meg a közelében, kizárólag Davalt. Sokat dolgozott Viharral, és egymáshoz nőttek a hosszú út során, míg elnyerte a bizalmát.

Ez a féktelen fenevad most előtte vágta egy rabszolgával a hátán, aki még csak nem is férfi, csupán egy koszos nő. Daval hitetlenkedve csóválta meg a fejét, és áldotta az eszét, hogy a jurta mögött hagyta a másik lovát.

A szökevénynek nem volt semmi esélye. Amikor a folyóhoz értek, Daval elunta az üldözést, kezét a szájához emelte, és füttyentett egyet. Megszokott jel volt ez, de ebben a helyzetben fogalma sem volt, hogy fog reagálni az állat. Végtére is arra sem számított, hogy egy idegennek megengedi, hogy meglövigolja.

Vihar azonban nem okozott csalódást. Lovasa legnagyobb rémületére lassított, majd kecses kanyart leírva elindult visszafelé. A nő teljesen kétségbeesett, és rémülten ugrott le a lóról. A Danubiusz felé vette az irányt, amit Daval okos gondolatnak tartott volna, ha épp nem veszettül mérges. Mégis mit akar ez a nő? Maga mögé utasítani egy lovat?

Daval menet közben felállt lova hátára, és ahogy Vihar mellé ért, átugrott rá. Az állat zokszó nélkül tűrte, hogy egy hirtelen rántással a kantárszárán megfordítsa. A férfi rácsapott a másik ló farára,

mire az nagyot ugorva a szállás felé vette az irányt. Daval új lendületet véve hamar beérte a lányt, lehajolt, és belemarkolt csatagos hajába.

Amikor a sárkupac szabadulás közben bele akarta mélyeszteni körmeit a kezébe, Daval beletaszította a vízbe. Vihart a vízbe irányította, ahol a lány fuldoklott. Már prüszkölt és köhögött a szerencsétlen, amikor Daval úgy döntött, hogy egyelőre eleget bűnhődött a szökési kísérlete miatt.

Egy határozott mozdulattal megragadta a haját, és kihúzta a vízből, mint egy elázott állatot.

– Mi a neved? – kérdezte magyarul, de a lány még csak rá sem nézett. Belekapaszkodott Daval kezébe, mellyel erősen tartotta őt a hajánál fogva, és szemét közben konokul lesütötte.

Amikor Daval az ő nyelvén elismételte a kérdést, végre felnézett. Jégkék szemében megvetés ült, a fejét büszkén felszegte, és egész lényéből sugárzott, hogy őt nem fogja megtörni senki.

– Vagy válaszolsz a kérdéseimre, vagy leduglak a víz alá, míg jobb belátásra térsz!

Foglya kitartóan hallgatott, Davalt pedig kifejezetten szórakoztatta a makacssága. Amikor másodszor is lenyomta a víz alá, meglepve állapította meg, hogy továbbra sem lehet látni a hajának eredeti színét. Ahogy kezdett leolvadni a sárréteg, fekete iszapos örvény keringett a lány teste körül, de látszott, hogy még távol áll a végleges megtisztulástól.

A szerencsétlen kapálózott, fuldoklott, hadakozott, mire Daval megkönyörült rajta, és engedte a felszínre törni. Újdonsült rabszolgája kapkodta a levegőt, miközben bajorul szórt szitkokat minden magyarra.

– Legalább már biztosan tudom, hogy nem vagy néma – jegyezte meg gúnyosan Daval, és a halálos fáradtság ellenére, amit érzett, váratlan jókedv kerítette a hatalmába. Finoman megrántotta a hosszasan lelógó vizes hajtömeget. – Mondd a neved!

Fiatal rabszolgája büszkén kihúzta magát, állát mereven előre szegte, és Daval hirtelen biztos volt benne, hogy nem egyszerű lánynyal van dolga a köznépből.

– Lipótcave-i Flavia – szólalt meg végül csendesen, vacogva a derékig érő vízben.

A férfi bólintott, de továbbra is szorosan tartotta a lányt a hajánál fogva.

– Én Daval vagyok, a Farkasok nemzetségéből. Mostantól én parancsolok neked, senki más! – A bajor szavak komoran zengtek. – Ha teljesíted, amit mondok, akkor megférünk egymás mellett, de ha nem, kénytelen leszek a víz alatt tartani téged. Megértettél?

Flavia makacsul hallgatott, lesütötte jégkék szemét, de a férfi már nem volt türelmes kedvében. Megrántotta hosszú hajánál fogva.

– Azt kérdeztem, megértettél-e!

Flavia tétovázott, végül beleegyezően bólintott.

Daval tisztában volt vele, hogy ezzel még nincs vége. A lány bizonyára újra megpróbálkozik a szökéssel, egyelőre azonban beérte a pillanatnyi engedelmességgel. A part felé irányította Vihart, majd a folyó szélén elengedte a lány haját, és a ló oldalára csúszott, hogy kezéről leöblítse a sarat. Utána kiléptetett a partra, majd visszafordította az állatot a lány felé, aki már csak térdig állt a vízben.

Végigmérte alaktalan, zsákszerű ruháját, sártól csöpögő haját, és maszatos arcát. El nem tudta képzelni, hogy ez a csibész egy igazi nemes kisasszony.

– Mosakodj meg, ha nem akarsz a szabad ég alatt éjszakázni! Ilyen kinézettel nincs helyed a jurtában! – vetette oda neki, majd a fenyves felé irányította a lovát. Nem bírta megállni, hogy még oda ne vesse a lánynak: – Errefelé sok a vadállat éjjelente.

Flavia döbbenten nézett a férfi után. Soha nem találkozott még olyan hódítóval, aki így bánt volna a rabszolgájával. Nem mint-ha bármilyen hódítóval is találkozott volna, mégis úgy gondolta, hogy ennél sokkal... kegyetlenebbek. Halálra verten, piszkosan állandatok közt aludni, vagy egy romos vár biztos tömlőcében senyvedni – Flavia így képzelte a rabságot. Ehelyett fogva tartója ráparancsolt, hogy legyen tiszta.

A lány néma értetlenségben mosta le a bőrére száradt sarat. Nem mintha annyira vágyott volna a közös lakra a férfival, ráadásul éppen egy magyarral, de mégsem akarta a szabad ég alatt tölteni a következő napokat. A ruháját nem merete levenni, tartott tőle, hogy a magyar hamar visszatér, bárhová is ment most. Éppen eleget hallott a magyarok erőszakos, barbár tetteiről, hogy tudja, nem kell istennői szépséggel rendelkeznie, hogy erőszakot kövessenek el rajta.

Éles rikoltás ragadta meg a figyelmét, és ahogy hunyorogva kereste a hang forrását, felfedezte a korábban látott sólymot, ahogy a legközelebb eső fenyő legalsó ágába kapaszkodott.

Flaviának az a különös érzése támadt, hogy a madár őt felügyeli. Lassan megszokta a hideg vizet, kevésbé érezte fagyosnak, ahogy alámerült. Erősen megdörzsölte a haját, ami a sáros feketéből lassan újra felismerhető jégszökevé tisztult.

Végigsimított a testére tapadt öreg, kopottas anyagon, amit Gara, a szolgálólánya akkor húzott át a fején, amikor a terménytároló teremben meghallották a csata zajait. Mennyire más volt minden régen, míg a lány apja és Gara férje, Csorna is életben voltak. Akkor

még nem dúlt háború, a magyarokról pedig Csorna meséiből hallottak, és boldogan éltek a kis falujukban.

Flavia levette a zsákruhát, és amennyire tudta megtisztogatta az alatta rejlő finomabb öltözékét, majd a bőrét is. Nem volt ínyére, mégis nagyobb biztonságban érezte magát a zsákruha rétegezett anyagában, ezért kelleetlenül visszavette a nehéz öltözéket.

Lassan kísétált a vízből, és amennyire tudta, kicsavarta ruháiból a nedvességet. Az idő hűvösre fordult, a szél feltámadt, és Flavia annyira vacogott, hogy a fogai összekoccantak. Körülnézett, de nem látott senkit. Közel s távol teljesen egyedül volt, csupán a sólyom figyelte árgus sötét szemekkel minden mozdulatát.

A lány elkeseredetten hunyta le égkék szemeit. Most mihez kezdjen? Az otthona túl messze volt. Igaz, Kajdon bizonyára keresni fogja, de inkább tölti együtt az éjszakát az erdő összes vadjával, mint vele egyetlen órát.

Kajdon a harcok előtt sem kedvelte ezt a nomád népet, hiába terjengett az a hír róluk, hogy bátorságukban felülmúlják még a bajorokat is. Gyerekkorától kezdve azt tanította a lánynak, hogy a magyarok barbár népség, akikben nem lehet megbízni. Örült módon betörték az ő gyönyörű földjükre, ahol bármerre jártak, fosztogattak, raboltak és gyilkoltak.

Ugyanakkor Flavia nem tudott mindent elhinni, hiszen ott volt Csorna, aki magyar volt, és aki soha nem akarta elhagyni a Kárpát-medencét. Az egyetlen ok, ami mégis Bajorországban tartotta, a felesége volt. Tudta, hogy Gara nem élne túl a pusztában, hiszen törékeny volt, a magyar asszonyok viszont kemények.

Csorna volt, aki mesélt a lánynak Káliról, és annak fiáról, Bulcsúról, aki a mostani támadásokat irányította. Gyerekkorától kezdve magyar meséken nőtt fel, és Csorna örömmel részletezte neki azt is,

hogy mit akar a népe ezen a földön. Kajdon rémtörténeteiben a magyarok ok nélkül dúltak fel tisztos bajor otthonokat, viszont Csorna meséiben mindezt joggal tették. Azt mondta, ez a föld rejti népük ősi kincsét, mely jogosan illeti meg őket. Flavia ismerte Fajszt történetét, a magyarok vitéz fejedelméről, és tudta, hogy fia, a békepárti Taksony követte őt a tisztségében.

Az emlékezés könnyeket csalt a lány szemébe. Összeavarta a támadás, most pedig fogalma sem volt, mi lesz ezek után. Lenézett a lába előtt hömpölygő folyóra, aminek a közepén túl erős volt a sodrás, a túlsó partján viszont biztonságot nyújtó dombok húzódtak. Soha nem járt erre, még akkor sem, amikor kilovagolt Csornával. Abban azonban egészen biztos volt, hogy bárhol jobb lenne a számára, mint itt a semmi közepén egyedül.

Arcán könnyesepp gördült végig, melyet azonnal letörölt nedves ruhájának ujjával. Nem tudhatta, mikor jön vissza a magyar, ha egyáltalán veszi a fáradságot, hogy visszajöjjön.

Már épp elhatározta magát, hogy átúszik a túlsó partra, amikor egy különös zajra lett figyelmes. Hallgatózott, és hátra sem kellett fordulnia, hogy tudja, egy lovas közeledik. A hatalmas állat patája ropogva, dübörögve verte fel a környék békés csendjét.

Flavia higgadtságot erőltetett magára, és megfordult, abban a hitben, hogy Daval érkezett vissza.

Ám Balmaz vágatott felé.

A zömök férfi gúnyosan mosolygott. Ahogy közelebb léptette a lovát, Flavia azzal a mozdulattal hátrálni kezdett előle. Derékig merült a jéghideg vízbe.

– Úgy látom, nem a megfelelő rabszolgát választottam – jegyezte meg a férfi némi öniróniával, éhes tekintetétől Flavia megborzonzott. Balmaz nem szállt le a lováról, csak megvonta széles, zömök

vállát, és elmosolyodott hosszú bajusza alatt. – A látszat gyakran csal, de még nem késő kijavítani a hibámat.

Egyre csak közeledett, Flavia pedig hátrált az erősödő sodrásban. A férfi háta mögött a sólyom élesen rikoltva lökte el magát a fenyőágról, majd röviden ívelve eltűnt a sűrűben. Flavia próbálta elnyomni magában az érzést, hogy magára hagyták.

– Hol van Gara? – szegezte a kérdést a magyarnak, félelmét büszkeséggel próbálta leplezni.

– Gara? Úgy... Szóval ez a neve – pödört egyet a bajuszán Balmaz. – Nem mondom, hogy könnyű volt elkapni, de sikerült. A jur-támban van, hogy némi tiszteletet tanuljon.

– Átkozott barbár! Mit tettél vele?

Flavia megrettent. Rosszul volt a gondolattól, hogy ez a féreg akár egy ujjal is hozzányúlt a szolgálóhoz. Gara ennél többet érdemelt volna, hiszen nem szajha, hanem egy magyar harcos özvegye volt.

– Nem miatta kellene most aggódnod. Sokkal inkább magad miatt, bajor lány! – jegyezte meg a férfi, és hangja egészen elmélyült a benne rejlő fenyegetés miatt.

Flavia hirtelen döntött. Ugyan, mit veszíthet?

Megfordult, és belevetette magát a vízbe. Próbált nagy tempóban elúszni, nehogy a magyar elérhesse őt. Nem számított azonban a ruhájának a súlyára. Az anyag rátekeredett kétségbeesetten kapálózó lábaira, az egyébként is átázott zsákruha pedig sziklaként húzta a mélybe. Teljesen kimerült, már nem küzdött, csak élettelenül süllyedt egyre mélyebbre a vízben.

Fentről hangokat hallott, mintha kiabáltak volna, aztán a sólyom búcsúrikoltása hatolt le hozzá a mélybe. Flavia feje zúgott, látása elhomályosult, és a jótékony sötétség beburkolta. Ott nem volt egy

barbár magyar sem, nem volt fájdalom, nem volt hideg, és nem létezett Daval sem.

Mielőtt teljesen elájult volna, erős karokat érzett a dereka köré fonódni...

A bajor rabszolgalány

„Emberek jönnek feléd a múltból, tekintetek érnek, szavak zsongnak. És mérhetetlenül vágyódsz oda vissza, ahonnan a sors elszakított. Fáj...”

Wass Albert

FLAVIA LASSAN TÉRT MAGÁHOZ. Küzdött az álomrétegek ellen, melyek a biztonságos, fájdalommentes eszméletlenségbe csalogtatták. Maga alatt érezte a föld keménységét, arcán a fűszálak csiklandozását, és mikor megmozdult, meglepődve tapasztalta, hogy valamit ráterítettek. Végül kinyitotta a szemét, felismerte a magyarok egyik felsőruházatát, a kaftánt. Meleg volt, de nem túl vastag, a gallérjánál és az elején díszes motívumokkal. Flavia álmélkondva érintette meg a ruha nyitott elejét, melynek egyik szélén egyenlő távolságban hurkok sorakoztak, míg a másik szélén ugyanolyan sorrendben kicsi, kerek gombok. Csorna elbeszéléséből ismerte az öltözködésüket, és tisztelettel adózott ennek a tehetséges népnek.

Félretolta magáról a kaftánt, aztán felült és fázósan fonta maga köré a karját. Ruhái csuromvizesek voltak, és valahogy könnyűnek tűntek. Talán túlságosan is. Ahogy körülnézett, észrevette a nehéz zsákruhát, mely csaknem a végét okozta. Az anyag több helyen volt széthasítva, darabokban hevert a fűben.

Éles rikoltásra lett figyelmes, és ahogy felkapta fejét, az egyik közelebb eső fa alsó ágán megpillantotta a sólymot. Az állat őt figyelte, a fejét félrebiccentve, barna szemeinek izgatott pislogásán áthatolt az értelme.

Flavia más esetben elmosolyodott volna, de az eltelt nap eseményei elfeledtették vele, mit is jelent örülni egy olyan egyszerű dolognak, mint a természet. Tompa morajlást hallott valahol a közelben, de ahogy felült, rájött, hogy csupán a füle zúgott. Ahogy tisztult a feje, beszélgetésre lett figyelmes. Körülnézett, és néhány méterre tőle a folyó mellett meglátta őket.

Balmaz Daval előtt térdelt, és eltorzult arccal tapasztotta kezét vérző orrához. Látszott rajta, hogy a megalázó helyzet dühíti, de nem tett ellene semmit. Lehajtotta a fejét, és mélyen ülő fekete szemével sunyin, lapítva nézett a fölötte magasodó vezérére.

Flavia úgy sejtette, hogy a közelharcról lemaradt az ájulása miatt. Döbbenet nézte a jelenetet, ahogy a két magyar elrendezte egymás között a félreértést. Daval hatalmasnak tűnt, ahogy kicsit előrehajolva meredt a társára. A lányt nagyon emlékeztette egy óriási ragadozóra, amely a sarokba szorított zsákmányát vizsgálgatja, mielőtt kiharapja a szívét.

Flavia megpróbált felállni, de már ülés közben is szédült, így erejét elhagyva huppant vissza. Daval szeme megrebbent, mintha észrevette volna a mozdulatot, de más jelét nem adta, hogy különösebben

nem érdekli, mit csinál. Közelebb hajolt Balmazhoz, és mélyen zengő hangján fenyegetően szólalt meg.

– Ez a rabszolga az enyém! – Flavia elnyomott egy felháborodott horkantást. Daval zavartalanul folytatta. – Nem rendelkezhetsz vele, nem tehetsz semmilyen kárt benne, mert éppen te voltál az, aki a tulajdonomná tetted! Ha még egyszer a közelében látlak, pontosan tudod, mi vár rád!

A férfi hangja maga volt a puszta fenyegetés, mindezt nem azért, mert egy nőről volt szó, hanem mert a tulajdonáról. Flavia pontosan tudta, hogy egy kecskéért is éppen ilyen harcot vívnának. Barbár népség!

Balmaz bólintott, feltápaszkodott a földről, és miközben felpatant a lovára, gyilkos pillantást küldött Flavia felé. A lány úgy érezte, ezzel még nincs vége.

Amikor ketten maradtak a folyó partján, Daval lassan elindult felé. A járása, mint valami hatalmas testű ragadozóé, a pillantása akár az égbolt nyáron, mielőtt kitor a vihar. Az egész lényéből áradt a vadság, és Flavia megborzongott a vizsgálódására. Érezte, ahogy a vére az arcába tolul.

A sólyom élesen rikoltott, majd a magasba lökte magát, hogy néhány szárnycsapás után eltűnjön a fenyők magasba nyúló csúcsai mögött. A szél feltámadt, és fagyos takaróként fonta körül Flavia reszkető testét. Daval úgy tűnt, semmit nem érzékel az időjárásból. Egyetlen ing volt rajta, mégis úgy járt-kelt, mintha legalábbis a nyári napok egyik legmelegebbjét élte volna meg.

Erejeinek és félelmetes méreteinek teljes tudatában guggolt le Flavia mellé, majd a földön heverő kaftánt a vállára terítette. Fel akarta segíteni a talajról, de Flavia ellenkezett. Próbálta eltolni magától a férfi kezét, de a vízzel való küzdelme, és az éhség kivette minden erejét.

Arra számított, hogy Daval megbünteti az engedetlensége miatt, de a férfi nem szólt semmit. Komor ábrázattal újra a vállára tette a meleg takaróként szolgáló kaftánt, majd erélyesebben ragadta meg a karjánál. Felrántotta a talajról, és maga után húzta vissza a jurtájához. Flavia próbált vele lépést tartani, de gyakran megbotlott, volt, hogy a saját lábában. A férfi azonban nem csak vonszolta maga után a karjánál fogva, hanem óvta is őt, nehogy hasra vágódjon egy-egy ilyen botlás alkalmával.

A lány csak akkor vette észre, hogy a síkságon több jurtacsoport van, amikor kiértek a folyót és a pusztát elválasztó nyárfaligetből. Eleinte nem is értette, miért beszélnek a magyarok szállásról, de világossá vált a számára. Ameddig a szem ellátott a gyepeken, kisebb-nagyobb félgömb alakú, szürke nemez otthonok álltak. A jurták egymástól egy miatyánknyi lovaglásra lehettek, sőt olyan is akadt, hogy négy-öt közvetlenül egymás mellé épült. Belepték az egész síkságot, bizonyára azért, mert így könnyebben az ellenőrzésük alatt tudták tartani ezt a hatalmas területet.

Amikor megérkeztek, Flavia észrevette, hogy Daval mindkét lova a közelben legel. A férfi kitárta a jurta ajtaját, és belökte rajta a lányt. Flavia kis híján újra elveszítette az egyensúlyát, végül azonban mégis talpon maradt. Ahogy bekerült a jurtába, a meleg azonnal mellé vágta. Annak ellenére kellemes volt az idő a helyiségben, hogy az építmény tetején, éppen közepén, egy kisebb lyuk tátongott, amelyen keresztül távozott a tartóoszlop. Flavia kikandikált a lyukon, és látta, hogy a férfi sólyma ebbe az oszlopba mélyesztette a karmait, és onnan szemlélte a tájat.

A jurta közepén, a földön lobogott a tűz, a füst pedig fönn azonnal távozott a jurtából, ez azonban nem zavarta a madarat. A tűznél egy agyagbográcsból, melynek oldalát hullámos vonalak díszítették,

mennyei illatok szivárogtak elő, mire a lány gyomra azonnal összerándult. Éhes volt, hiszen egy napja nem evett, de inkább harapta volna le a saját nyelvét, semmint bármit is kérjen ezektől az emberektől.

Flavia a falhoz lapult és gyanakodva húzta össze magát, miközben felmérte a jurtat, a férfit pedig folyamatosan szemmel tartotta a szeme sarkából. Nem tudta, mire készül, fogalma sem volt, mi a szándéka vele, de abban biztos volt, hogy bármire is készüljön, nem fogja megkönnyíteni a dolgát.

Daval átsétált a helyiség túlsó végéhez, a falhoz állított hatalmas ládához. Felnyitotta, és Flaviának közömbösen hátat fordítva kotozásni kezdett benne. Széles vállával és hatalmas termetével mintha az egész teret betöltötte volna. Flaviának megfordult a fejében, hogy ez nagyszerű alkalom a szökésre, de tisztában volt vele, hogy a férfi egy pillanat alatt utolérné. Egyelőre, míg legalább enni nem tud valamit, hogy erőre kapjon, maradnia kellett.

A férfi és a ládája mellett olyan hatalmas fekvőhely terült el, amelyen hárman is vígan elfértek volna, a szélén pedig gondosan összehajtogatva prémek és bundák heverték.

– A feleségeddel élsz itt? – bukott ki a kérdés a lányból bajorul. Ha lenne egy asszony a férfi oldalán, nem kellene rettegnie.

Daval meg sem fordult, amikor válaszolt, csak még mélyebbre ásta magát a ládában. Flavia keserű gúnnyal állapította meg, hogy akármit is keresett, azt vagy nagyon régen vehette elő, vagy a láda volt ennyire feneketlen.

– Nem.

Flavia megrettenve zárta össze a száját. Feszült pillantása megpihent a falra rögzített szőnyegen. A kép egy hatalmas holdat ábrázolt, melynek közepére egy vonyító farkas feje vetett árnyékot. Ijesztően hatott, Flavia mégis álmétkodva csodálta a kézimunkát.

A beltér annyira tiszta rendezettséget mutatott – semmiképp nem illet abba a képbe, amit Flavia magában kialakított a magyarokról. Sokkal tágabb volt, mint amilyennek kintől képzelte. A jurta egyik oldalán fegyverek sorakoztak, élezők, fenőkövek, és olyan eszközök, melyekre egy férfinak szüksége van a vadászat, avagy a harc során. A másik oldalon az ágy foglalta el a legnagyobb helyet. Alapjában véve a jurtában minden megvolt, ami egy tisztességes otthonhoz kellett.

Flavia összerezett, amikor a férfi felegyenesedett, és hangosan lecsapta a láda fedelét. Amilyen hirtelen embernek tűnt, annyira gondos volt, mert a ládára visszaterítette azt a terítőt, amit nem sokkal ezelőtt lökött le.

– Vedd ezt fel! – nyújtott felé egy kupac ruhát Daval, majd nyersen hozzátette. – Nem veszem hasznod, ha beteg vagy.

Flavia szeretett volna megszabadulni vizes ruháitól, de elborzadt a gondolatra is, hogy a férfi előtt öltözködjön. Nem fogadta el, nem reagált, és rémülten látta, ahogy Daval állán megfeszült egy izom. Felnézett a férfi viharszínű szemébe, de hiába próbált bármit is leolvasni. Daval kifürkészhetetlen tekintetére érezte, ahogy a vér az arcába szökik. Soha egyetlen férfi sem nézett rá ennyire mélyrehatóan, mintha gondolatban már a ruhákat is leszedegette volna róla.

Hosszú időnek tűnt, míg ott álltak egymással szemben, a hódító és a legyőzött. Flavia elhatározásához méltóan nem adta meg magát, de óvatlanul összerezett, amikor Daval végül a lába elé ejtette a ruhákat.

– Vagy felveszed magad, vagy én adom rád! A helyedben igyekeznék!

Mielőtt Flavia reagálhatott volna, a férfi sarkon fordult és kiment a jurtából. Teljesen összezavarodott. Most akkor melyik magyarral

hozta össze a rossz sorsa? A Kajdon féle kegyetlen, lelketlen, barbárral, vagy a Csorna által megismert önérzetes, büszke emberrel? Hol vannak a vad kirohanások? A nők meggyalázása? Minden rosszra fel volt készülve, de erre nem. Erre, hogy emberszámba vegyék, egyáltalán nem.

A ruhák csodásak voltak. Igazi magyar öltözet, és egyáltalán nem olyan, mint amit a rabszolgák hordtak. Ahhoz túlságosan elegáns volt, a díszek és a gombok finom motívumait igazán gyönyörűnek látta.

Édesapja jutott hirtelen az eszébe. Mindig gondoskodott róla, hogy külhonból a legfinomabb anyagokat hozzák be a ruháihoz. Gara szabta ki a konstantinápolyi selymet, aztán együtt varrták meg a ruháit, amíg a férfiak vadászni voltak. Flavia visszanyelte könnyeit, majd kapkodva vetkőzni kezdett, hiszen a férfi bármelyik átkozott percben visszajöhet. Nedves haja hozzáért a bőréhez, amitől kellenül megborzongott.

Vizes ruháit a hatalmas láda mellé hajtogatta egy kupacba, aztán a száraz ruhákhoz nyúlt. Felismert minden egyes ruhadarabot, hiszen Gara mesélt neki eleget a magyarok különleges viseletéről. Flavia emlékeiben élénken élt a pillanat, amikor megtudta, hogy a magyar nők is nadrágot hordanak.

Magára húzta a pendelyt, mely olyan volt, mint egy szoknya, de ez csupán a derekáig ért – egyszerű vászonlepel volt, oldalt összevarrták és deréktájon megkötötték. Felülre fehér inget húzott, melyre a kaftán került. Flaviának nagyon tetszett a kaftán szabása, bár egyszerű szőttesből készítették; középen gombolni lehetett, hátul és kétoldalt felvágták, hogy lovaglás közben kényelmesebb legyen.

Amikor a nadrágot magára vette, csaknem hangosan felnevetett. Nevetségesnek érezte magát, hisz kislánykora óta szoknyákban és

ruhákban járkált, soha nem viselt nadrágot. Apró lábbelijét most csizmára cserélte, melynek talprésze rugalmasabb volt, mint azoknak a hártványékony cipellőinek, melyeket idáig viselt. Ráadásul ez a csizma felért a lába száráig, és persze éppolyan különleges mintákkal volt díszítve, mint a ruházat többi darabja.

Flavia már a másik csizmába dugta a lábát, amikor észrevette, hogy Daval a bejáratnál áll, nekitámaszkodva a jurta egyik tartóoszlopának.

– Mióta állsz ott? – kérdezte a lány, és próbálta nem mutatni, hogy mennyire felzaklatta a jelenléte. Ideges mozdulattal simította hátra szőke haját, majd felállt, és szembefordult a férfival.

Kelletlenül ismerte el magában, hogy Daval vonzó férfi. Markáns arcát néhány hetes szakáll fedte, hosszú haját a tarkóján fogta össze egy ezüstkarikával. Szája gúnyos mosolyra húzódott.

– Épp elég ideje ahhoz, hogy lássam, Balmaz mennyire ostoba volt, mikor téged nekem ajándékozott! De most már bánhatja, mert azok után, amit láttam, már vissza nem adlak neki – Flaviának nem tetszett a komor pillantás, és hangjának érdeklődő elmélyülése, amikor folytatta. – De, ha jobban szeretnél vele lenni, még mindig elintézhetem...

Flavia még jobban zavarba jött, és legnagyobb bosszúságára újra elpirult. A gondolat, hogy a férfi végignézte, amint öltözik, rettentő mód ingerelte. Ráadásul Daval, mintha csak olvasott volna a gondolataiban, még szélesebbre engedte a mosolyát.

– Senkivel sem szeretnék lenni! – jelentette ki Flavia makacsul, majd váratlan bátorsággal folytatta. – És senki nem adhatott neked, mivel nem képezem senki tulajdonát! És azt ajánlom, hogy sürgősen engedj szabadon engem és a szolgálómat, mielőtt apám és kuzinom a hadseregével visszajönne, hogy móresre tanítsanak!

Úgy gondolta, a megjegyzése kellően csípősre sikeredett, ezért őszinte megdöbbenésére szolgált, amikor a férfiből kitört a nevetés. Ebben a nevetésben nem volt vidámság. Daval – Flavia réműletére – ellépett a bejárattól, és megállt közvetlenül előtte. Valóban hatalmas volt, ahogy eltakarta a tüzet, széles vállával árnyékot vetett apró termetére, és Flavia csupán a mellkasáig ért.

– A tulajdonom vagy! Tetszik vagy sem, így van. Bármennyire is sajnálod, nem tehetsz ellene semmit. – Daval komolyan beszélt, hangja betöltötte a jurtát, és megrezegtette Flavia mellkasát. – Örülöd kellene, hogy nem Balmaz kezére jutottál! A társnőd már nem volt ilyen szerencsés.

Flavia réműlten nézett a férfira. Kajdonnak tényleg igaza volt – ez egy barbár nép. Hogy érezheti magát ebben pillanatban Gara! Csorna két évvel ezelőtti halála óta nem volt más férfival.

Daval tűnődve nézte az előtte álló lányt. Figyelte finoman ívelt vonásait, fenekéig érő, jégszöke fürtjeit, ahogy kócosan hullottak a vállára, és végül a tekintete megállapodott telt ajkán.

– Talán követnem kellene a példáját! – mormolta rekedten. – Ha már úgylis olyan rémesnek tartasz...

Flaviának még felocsúdni sem volt ideje, a férfi ajka már követelőzőn csapott le az övére.

Ahogy magához tért az első döbbenetből, Flavia megpróbálta ellökni magától a férfit, de mintha egy hatalmas, földbe vájt sziklát akart volna megmozdítani. Daval erősebb volt nála, úgy tűnt, észre sem vette Flavia próbálkozásait. Könnyedén ragadta meg karcsú derekát, és rántotta magához, aztán erőlködés nélkül fogta le vadul kapálózó karjait, miközben száját egy pillanatra sem választotta el a lányétól.

Flavia kaftánjának nehézkesen összekapcsolt gombjai áruló módon, észrevétlenül nyíltak meg a férfi hozzáértő keze között.

Lealacsonyító volt, ahogy Daval fel sem fogta, mekkora erővel próbál kiszabadulni az acélos szorításból. A testük egyre inkább egymásnak feszült, és Flavia a nagy igyekezetben nemhogy szabadult volna, de még szorosabban a férfihoz préselődött. Végül diadalmas kiáltással kiszabadította a száját. Sikerült félrefordítania a fejét, azonban Davalt ez egy cseppet sem izgatta.

– *Krizanta!* – A férfi lehelete forró ösvényt csókolat Flavia finom állára.

Daval zavartalanul csúsztatta végig ajkait Flavia karcsú nyakán, tüzes nyomot hintve a kulcscsontjáig, ahol elidőzött az apró gödröcskénél. Flavia érezte, ahogy a férfi hatalmas keze a derekára simul, közben mintegy véletlenül súrolva a mellét.

Flavia egyre rémültebben próbált szabadulni szorult helyzetéből, de döbbenetesen eszmélt rá, hogy a férfi érintésének nyomán a teste ébredezni kezdett. Minden simítás, minden csók, minden érintkezés feltüzeltte, és a helyzettől elvárható undor helyett vágyakozás kerítette a hatalmába. Könnyedén beleremegett, ahogy a férfi beletúrt fenékig erő hajába.

A következő pillanatban Daval gyöngéd erőszakkal hátrakényszerítette a fejét, és belecsókolat két melle közé. A józanság azonnal viszatért, és Flavia megdermedt. Gondolkodás nélkül meglendítette a kezét, és a pofon Daval arcán csattant.

– Ez hiba volt! – súgta fenyegetően Daval. Váratlanul a lány mindkét csuklóját keményen a háta mögé csavarta, és egyetlen markában tartotta fogva. Bár a férfi szeme haragosan csillogott, látszott, hogy ezt a helyzetet roppant mód élvezi. Szabad kezének erős, hosszú ujjaival végigsimította Flavia lágú nyakát, félig lecsupaszított melleit, de mielőtt továbbsiklott volna a bizalmas halmok felé, hirtelen megállt.

Egy pillanatra összekapcsolódott a tekintetük, aztán a férfi váratlanul elengedte. Flavia egész a jurta faláig hátrált, Daval pedig megállíthatatlanul követte. Viharszürke szemével szinte felnyársalta:

– Az enyém vagy! Azt teszek veled, ott és akkor, amit csak akarok! Jobb, ha ezt az eszedbe vésed!

Azzal megfordult, és magára hagyta. Flavia minden ízében remegett.

Daval a jurta mögött elterülő tisztásra ment, ahol Vihar és a bar-na kanca legelészett békésen. Próbálta átgondolni a rajtaütést, de gondolatai minduntalan visszatértek újdonsült rabszolgájához, aki bizonyára azt fontolgatja, milyen módon menekülhet meg tőle a leggyorsabban.

Daval felsóhajtott. Nem szokott szüzeket gyalázni, és abban teljesen biztos volt, hogy ettől a lánytól még senki nem lopott csókot. Legfeljebb rokoni csókot kapott az édesapjától vagy egy fivértől, de mástól nem, hacsak nem félkegyelműek élnek azon a bajor vidéken.

Egyelőre sejtése sem volt, mihez kezdjen a lánnyal. Teljesen összezavarta, és felkorbácsolta az érzelmeit, ugyanakkor az örületbe kergette. Nem tudott tisztán gondolkodni, átlátni, mit is kéne tennie, hogy mindenkinek jó legyen. Amikor az imént látta tökéletes testét, kis híja volt, hogy ott és akkor a magáévá nem tette, és az ágyékánál keményen feszülő érzés bizonyította, hogy végérvényesen még nem tett le erről a szándékáról. Utólag visszagondolva, maga sem értette, miért nem cselekedett.

Aztán figyelte, ahogy felveszi magára a számára idegen ruhákat, amelyek Davalnak olyan sokat jelentettek. A hazájának színei bele voltak hímezve minden ruhadarabba, és furcsán összeszorult a gyomra, ahogy látta, miként csodálja meg a lány, ez az egyszerű rabszolga a kézimunkát. Felkavaró élmény volt mindezt végignézni, és Davalt harcos lelke legmélyéig megrázta.

Végül nem bírt betelni a puszta látványával. A lány még dühösen is rendkívül bájos és vonzó volt. Muszáj volt megérintenie, megízlelnie... Azt a pofont igazán megérdemelte. Úgy viselkedett, mint egy állat. Mégis megdöbbenetette a lány vakmerősége. A népből senki nem merészelt volna kezet emelni rá, leszámítva azt a féleszű Balmazt.

Daval soha nem az efféle nőket kereste társaságnak. A vékonyabb, kevésbé telt nőket szerette, de ez a lány... Hiszen nincs is tudatában, milyen teste van! Sugárzik belőle az ártatlanság! Kész önkínzás lenne vele egy fedél alatt maradni, de ha Daval arra gondolt, hogy esetleg Balmaz, vagy bárki más ráteszi a mocskos mancsát, azonnal felforrt a vére.

Csapongó gondolatait közeledő ló dübörgése szakította félbe. Sarkon fordult, és már a jurta bejáratánál járt, amikor Hunor odaért hozzá az almásderesén. Talán egy hüvelykkel lehetett magasabb Davalnál, szakállatlan arcán borús kifejezés jelezte, hogy nem jó hírekkel érkezett.

– Hunor – üdvözölte a tőle két évvel fiatalabb férfit, aki könnyedén leugrott a nyeregből, és hevesen megölelte őt. – Hogy van a fejed?

– Darinka szerint csak a büszkeségem sérült – mormolta Hunor, mire Daval megenyhülve meglapogatta a hátát.

– Mi a baj?

– Vazul. A sebe még mindig vérzik. Nem lehet elállítani. – Hunor tehetetlenül tárta szét a kezét. – Hanga már mindent megpróbált.

Daval idegesen túrt bele hosszú hajába, miközben ingerülten fújta ki a levegőt, amit eddig benn tartott. Aztán hirtelen felkapta a fejét, mintha a gondolatai között rálelt volna a megoldásra.

– Botár?

Hunor lohasztóan csóválta meg a fejét.

– Hajnalban elment az északi szállásra. Csak a jövő hétre várjuk a visszatérését.

Botár a magyarok táltosa volt, a gyógyítója, aki bármilyen betegséggel vagy súlyos sérüléssel képes volt felvenni a harcot. Nélküle Vazulnak vajmi kevés esélye volt az életben maradásra.

Daval káromkodott. A lovak izgatottan prüszköltek, hogy a két férfi farkaszemet nézett egymással.

– Én tudok segíteni – szólalt meg Flavia a jurta bejáratától magyarul, mire a két férfi egyszerre kapta felé a fejét.

Daval csaknem elnevette magát testvére döbbsent arckifejezésén, amikor meglátta a lány karcsú alakját, és szinte fehéren hullámzó haját, mely keretbe foglalta feltűnő szépségű arcát. Flavia rendezte a külsejét, míg Daval nem volt a jurtában. Fenéki éró, jégszőke haját egy vastag fonatban rögzítette, szétnyíló kaftánján az összes létező gombot összekapcsolta, és felvette a köpenyt is.

– Ez meg ki? – bukott ki a kérdés Hunorból, mire Daval szóra-kozottan nézett rá.

– Tőlem kérded? Hisz' ti hoztátok ide.

– Ez a sárcomag, akit Balmaz neked adott? – mutatott a lányra nevetéssel küszködve Hunor, és figyelmen kívül hagyta Flavia felháborodását.

Daval bólintott, mire testvére a fejét csóválta:

– Most biztosan a fejét veri a jurta tartóoszlopába.

– Nem igazán érdekel, mit ver és hová, amíg távol tartja magát tőlem, és attól, ami az enyém – jelentette ki Daval határozottan.

Hunor nem tudta letörölni az arcáról az elismerő vigyort.

– Mindenesetre, téged már nem kell féltünk a magánytól az elkövetkezendő napokban. És beszél a nyelvünket – kapott a fejéhez

csodálkozva a férfi. – Egész úton olyan csöndben volt. Azt gondoltam, biztosan csak bajorul beszél.

– Igen, én is...

Daval tűnődő pillantással fürkészte Flavia finom metszésű arcát. Roppant kíváncsivá tette a tudat, hogy a lány sebezte meg Vazult, most mégis segíteni szeretne rajta.

Sokáig hallgattak. Túl sokáig...

Vajon mennyi idő egy ilyen helyzetben a túl késő? Úgy tűnt, a lány megijedt a csendtől, mert közelebb lépett, és idegesen hadarni kezdett:

– Én ismerem a gyógyfüveket, és pontosan tudom, melyik eret vágtam el. De cserébe kérni akarok valamit!

Daval szeme megvillant, mire a lány félrenézett.

– Nem vagy abban a helyzetben, hogy kérj – mutatott rá Daval.

Kétségbeesést látott átsuhanni a lány finom vonásain, azonban a következő pillanatban büszkén előreszegte az állát, és elutasítóan így szólt:

– Akkor menj, és nézd végig a barátod haláltusáját!

Azzal sarkon fordult, és visszament a jurtába. Daval meghökkenően nézett utána, míg Hunor hangosan röhögött. Daval a legszívesebben bedugta volna öccse fejét egy borz odújába, hogy lecsillapodjon. A lánynak meg kell ismernie a szabályokat! Ha más előtt ilyen tiszteletlen vele, kénytelen lett volna fájdalmas leckében részesíteni.

Daval akkor lépett a jurtába, amikor Flavia fáradt mozdulattal végigsimított a halántékán. Megállt közvetlenül a lány előtt, és a tőle telhető legteljesebb komolysággal nézett le rá.

– Nem beszélhetsz így velem sem az embereim, sem a családom előtt! – jelentette ki halkán, és csodálkozva vette észre, hogy a lány

keskeny válla megborzong a szavaira. Már csaknem arra gondolt, hogy végre megtörte, amikor Flavia összeszedte magát, és visszavágott.

– Ugyan, miért nem? Semmi rosszat nem mondtam...

– Mert, ha egy rabszolga így beszél a gazdájával, akkor meg kell őt korbácsolni. Csak egy feleség beszélhet így az urával! – Daval tényleg komolyan mondta, de a gondolatra mosoly csiklandozta a szája sarkát. – Vagy engedelmesebb hangot ütsz meg mások előtt, vagy pedig kénytelen leszel hozzám jönni.

A lány őszinte megbotránkozással nézett rá. Daval nem bírta ki, és fölnevetett. Láttá Flavia szemében, hogy a lány örömmel letörölné a mosolyt a képéről.

– Inkább lennék egy kecskének a felesége, mint egy magyarnak! – kiabálta.

Daval arcáról eltűnt a huncut mosoly, a levegő szinte megdermedt a jurtában.

Flavia úgy érezte, mintha vihar készülődne kitörni. Rémülten, lélegzet-visszafojtva várta, mi fog történni.

– Ostoba vagy. Az életed tőlem függ a mai naptól kezdve – mutatott rá higgadtan a férfi. – Nem érdekel a véleményed, csak az, hogy tudsz-e segíteni!

Daval remélte, hogy a lány felfogta, mennyire a határokat feszegette. Azonban úgy tűnt, Flaviának fontosabb, hogy kimondja a véleményét, mint a saját sorsa.

– Csak akkor segíték a harcostársadon, ha láthatom Garát! – jelentette ki Flavia, de aztán eszébe jutott, hogy bajba is kerülhet, ha valami nem jól süл el, ezért hozzátette. – De nem ígérhetek semmit.

– Ki az a Gara?

– Akit magával hurcolt a cimborád...

Daval elnyomta a döbbenetét. Az, hogy a lány párhuzamot vont közte és Balmaz között, úgy érte, mint egy ütés a gyomrába.

– Elintézem, hogy találkozhas vele, de mást nem ígérhetek – bólintott rá a férfi ironikusan, majd keserűen hozzátette. – Vazul nem csak a harcostársam. Ő az apám!

Daval intett, hogy kövesse, és a lány kivételesen szótlanul engedelmeskedett neki. Nem szólt, de úgy látszott, mélyen felkavarja, mert tűnődve vonta össze a szemöldökét.

Odakint a jurta előtt Hunor a lovát simogatta, és továbbra is szentelenül vigyorgott.

– Minden rendben, testvér? – kérdezte Davaltól, akinek feltűnt, hogy erre a lány szeme érdeklődve felcsillant.

– Testvérek vagytok?

Daval felült Vihar hátára, aztán a lány felé nyújtotta a kezét. Ahogy számított rá, Flavia hátrált egy lépést, végül bizonytalanul mégis elfogadta. Daval könnyedén emelte maga elé a nyeregbe. A lány próbált minél nagyobb távolságot tartani, de Daval nem zavartatta magát, átkarolta a derekát, és szorosan magához vonta.

– Igen, *krizanta* – súgta a fülébe. – Vazul, akit olyan pontosan sikerült megsebezned, ötünknek az édesapja. Ajánlom, hogy valóban tudj rajta segíteni!

Daval a testvére felé fordította a lovát. Mozdulat közben izmos mellkasa a lány hátához nyomódott.

– Indulhatunk?

– Biztos, hogy jó ötlet ez? – kérdezett vissza Hunor, fejével a lány felé intve.

Daval megvonta a vállát.

– Nem tudom, testvér. Őszintén nem, de nincs más választásunk. Hunor bólintott, majd célzatos pillantást vetett a bátyjára.

– Hanga nem lesz elragadtatva.

Daval nem válaszolt. Egy erőteljes lábmozdulattal indulásra ösztökélte a lovát, majd a síkság északi területe felé irányította. Ügetés közben a testük egymáshoz tapadt, egyszerre mozogtak, mintha világ életükben ezt csinálták volna.

